

Av de tre bröderna, Gerbjörns söner, har Djärv dött tidigast; han torde ha varit den äldste, eftersom han i U 276 nämnes först. Möjligt är, att Fulluge dör före Assur, då han icke omnämnes i U 277. I vilket förhållande Ulv och Björn ha stått till Assur, kan ej med full viss-
het avgöras. Troligen äro de hans söner.

Så betraktade ge oss Hammarbystenarna ett värdefullt exempel på runinskrifternas utveckling under en mansålder. Tidsavståndet från den äldsta inskriften (U 276) med dess ålderdomliga drag ned till den yngsta (U 277), som redan antyder runstensstilens upplösning, kan icke vara längre än en mansålder. Utvecklingen över den vackra »klassiska» stilen i U 273 har gått utomordentligt fort. Den period, under vilken den stora mängden av uppländska runinskrifter tillkom, har varit kort — på sin höjd ett femtiotal år.

278. Nibble, Hammarby sn.

Pl. 182.

Litteratur: S. B. F. Jansson, Fyndrapport (ATA).

Avbildning: Jansson foto (ATA).

En del av en runsten påträffades 1939 på Nibble mark. Fragmentet befinner sig med all sannolikhet på ursprunglig plats, 500 m. SV om Dyvinge, 400 m. NNÖ om Nibble, 20 m. N om vägen mellan dessa gårdar. Det står i södra kanten av en långsträckt, björkbevuxen kulle. Flera forngravar finnas i omedelbar närhet. Fragmentet utgör rotändan av en runsten. Ristningen är tydlig.

Granit. Höjd 0,75 m., bredd 1 m.

Inskrift:

(vänstra slingan) **aust** (högra slingan) **n · fap**

Øyst[æinn]? *faðu[r]? ...*

»Östen ...» ... fader ...»

Till läsningen: 4 **t** har skadats i toppen, varvid högra bst och en del av den vänstra ha gått förlorade. Av 5 **n** synes i stenens högra kant endast spår av hst; bst är bevarad t. h. om hst.

Inskriften, som tydligen har varit ganska omfattande, kan numera ej utfyllas. Runorna 1—4 kunna utgöra början till det vanliga mansnamnet *Øystæinn*. Detta är, huvudsakligen därför att inskriften troligen börjat nedtill med vänstra slingan, sannolikare än att man här skulle ha det likaledes vanliga adv. *austr* »öster».

279. Skälby, Hammarby sn.

Pl. 171.

Litteratur: B 115, L 428, D 2:82. J. Bureus, Monumenta Sveo-Gothica (3. uppl. 1664) n:r 42 b, F a 6 s. 99 n:r 25 (Aschaneus), s. 167 n:r 20 (Rhezeliu), F a 5 n:r 169, F a 1 s. 42; J. Peringskiöld, F 1 5:1 n:r 1, Monumenta 3, bl. 179; P. Dijkman, Historiske Anmärkningar (1723), s. 165 f.; O. Celsius, SR 1, s. 291, 2, s. 619; H. O. H. Hildebrand, Skrivelse till VHAkad. den 24/7 1866; R. Dybeck, Berättelse för år 1867 (ATA); UFT h. 5 (1876), s. 10 f.; E. Brate, Berättelse öfver en resa sommaren 1903 för undersökning och afbildning af runinskrifter (ATA), Anteckningar 1907 (ATA), Sverges runinskrifter (1922), s. 79, Svenska runristare (1925), s. 104.

Äldre avbildningar: Bureus, Monumenta Sveo-Gothica 1664; Peringskiöld, teckning (F 1 5:1); Hadorph och Peringskiöld, träsnitt (i F 1 5:1, Monumenta och B 115); Dybeck, D 2:82; Brate foto 1907 (ATA), återgivet i Nordisk Familjebok, 2. uppl., bd 23, sp. 1218.

58—42683. *Upplands runinskrifter*.